

Καιρός είναι νά γνωρίσωσιν οί πατέρες καί αί μητέρες τά χρέη καί τά ἀληθινά των συμφέροντα. Καιρός νά καθαιρέσωσιν ἐκείνας τὰς παλαιάς καί ὀλεθρίους προλήψεις περί τῶν τέκνων των, καί νά οἰκοδομῶσι καί νά ἐπιμελῶνται τήν σπουδαίαν ἀνατροφήν αὐτῶν, καί υἱῶν καί θυγατέρων. Πρώτερον μὲν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐγεννοῦσαν καί ἔτρεφον ἀγροίκους καί ἀπαιδεύτους. Τήν σήμερον ὁμως ὅλοι χρεωστοῦν νά δώσωσιν ἀνατροφήν εἰς τὰ τέκνα των, φωτίζοντες αὐτά διὰ τῆς δημοσίου ἢ μερικῆς διδασκαλίας, καί κατ' ἰδίαν ἐπιμελούμενοι μέ συμβουλὰς φρονίμους καί μέ καλά παραδείγματα τήν ἠθικὴν αὐτῶν βελτιώσιν. Οἱ πολῖται, διὰ νά ἀπολαμβάνωσι τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐνομίας, ἀνάγκη νά ἦναι φωτισμένοι καί χρηστοθήεις. Ἡ εὐνομία, διὰ νά παράγῃ τοιαῦτα ἀγαθὰ, ἀνάγκη νά ἔχῃ καί αὐτὴ τοιοῦτους πολίτας. Τότε εἶναι τὸ ἔθνος ἐλεύθερον τῶντι, ὅταν αἱ φυλακαὶ του ἦναι κεναὶ ἀπὸ κακούργους, ὅταν ἕκαστος πολίτης ζῆ ἐντίμως ἀπὸ τοῦς δικαίους καρποῦς τῶν κόπων του, ὅταν ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καί ἥττον ἦναι φωτισμένοι.

Ὁ αὐτὸς καιρός εἶναι καί διὰ τοῦς λαμβάνοντας ὁποιανδήποτε δημόσιον ὑπηρεσίαν, ἢ ὑπουργίαν. «Καιρός τοῦ καθελεῖν, καί καιρός τοῦ οἰκοδομῆσαι.» Καιρός τοῦ καθελεῖν πᾶσαν ῥαδιουργίαν, πᾶσαν προσωποληψίαν, πᾶν εἶδος σφετερισμοῦ· καί καιρός τοῦ οἰκοδομῆσαι τήν πρέπουσαν καί κατὰ πᾶσαν δικαιοσύνην ἀπαιτουμένην εἰς ὑπῆρέτας καί ὑπουργοὺς εὐνομουμένου κράτους εἰλικρίνειαν, ἀπροσωποληψίαν, πίστιν, δικαιοσύνην, ἀνυπέρθετον ἐπιμέλειαν τῶν πρακτέων, διὰ νά παράγῃ ἕκαστος, ὡς μέλος καλῶς συνισταμένης μηχανῆς, τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν ἀποτέλεσμα, καί νά συναγεται ἐξ ἀπάντων ἀπροσκέπτως ἢ πρόοδος τῆς ἐθνικῆς βελτιώσεως. Εἰς ἔθνος εὐνομούμενον, οὐδὲ τὸ πλέον μικρὸν ἀξίωμα δὲν εἶναι δίκαιον οὐδὲ συμφέρον νά χαρίζεται εἰς ἄνθρωπον μὴ ἔχοντα τήν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα. Τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι ἀδικία πρὸς τοῦς ἀξίους, καί πρὸς αὐτὸ τὸ ἔθνος ζημία. Οὐδὲ ἐν λεπτὸν νά ἀφαιρῆται ἀπὸ τὸ δημόσιον, ἢ νά ὑφαρπάζεται ἀπὸ τὸν πολίτην καθ' ὁποιονδήποτε λόγον καί τρόπον. Τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι ἡ πλὸν αἰσχρὰ καί σκανδαλώδης κλοπὴ, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἱεροσυλία, ἔθνοκλοπεία. Πλὴν καί ἄλλη ἀκόμη πολὺ μεγαλητέρα ζημία ἤθελε προσενηθῆν εἰς τὸ ἔθνος ἐκ τῶν τοιούτων καταχρήσεων τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας καί ὑπουργίας, ἢ πτωσις τῆς ὑπολήψεως, καί ἡ διάδοσις τῆς διαφθορᾶς. Ὅσῃν ἐπιρροὴν ἔχει εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔθνους ὁ δίκαιος καί ἀπροσωποληπτος χαρακτήρ των ἐν τοῖς πράγμασι, τόσον ἐξεναντίας διαφθείρουσιν αὐτὸ αἱ τούτων ἀδικίαι καί προσωποληψίαι, μάλιστα ὅταν τὸ ἔθνος ἦναι μικρὸν καί πτωχόν. Καιρός λοιπὸν τοῦ καθελεῖν τὰ ἐκ τῆς προτέρας ἀμαθείας διεφθαρμένα ἔθνη καί φρονήματα, καί καιρός τοῦ οἰκοδομῆσαι τὰ υγιαινοντα, τὰ πρέποντα εἰς ὑπῆρέτας καί ὑπουργοὺς εὐνομουμένου ἔθνους.

Ὅτω διὰ τῆς καθαιρέσεως τῶν κακῶν καί διὰ τῆς οἰκοδομῆς τῶν καλῶν, θέλει πληρωθῆν εἰς τὴν φιλότιν Ἑλλάδα τὸ τοῦ Ἡσαίου, «Ἔσται γὰρ ὁ οὐρανὸς καινός, καί ἡ γῆ καινὴ, καί οὐ μὴ μνησθῶσι τῶν προτέρων, οὐδ' οὐ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῶν ἐπὶ τὴν καρδίαν, ἀλλ' εὐφροσύνην καί ἀγαλλίαμα εὐρήσουσιν ἐν αὐτῇ.»
BAMBAS.

ΕΥΓΕΝΗΣ Μασσαλιώτης, τόνομα Ῥεμονσάτ, ἐγγὺς ὄν τοῦ θανάτου, ἐκάλεσε τὴν πολυἀριθμον αὐτοῦ οἰκογένειαν νά συναθροισθῶσι περὶ τῆς κλίνης του. Ἀφοῦ δ' ὠμολόγησεν ὅτι ἠσθάνετο μεγάλην ἀγαλλίαν βλέπων τὴν θερμὴν φιλοστοργίαν τῶν τέκνων του, καί μάλιστα τὴν πρὸς ἀλλήλους τρυφερὰν ἀγάπην, «Ἐγὼ», ἐπρόσθεσε, «καί μυστικὸν τι νά σᾶς φανερώσω, τὸ ὅποιον θέλει ἀφαιρέσειν ἕνα ἀπὸ σᾶς ἐκ τῆς ἀδελφότητος ταύτης. Ἐνόςμῃ εἶχον ἐλπίδας ζωῆς, ἐφύλαττον αὐτό· ἀλλὰ δὲν τολμῶ νά καταπατήσω τὰ δικαίωμάτῃ σας εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς ἰδιοκτησίας μου. Ἐνας ἀπὸ σᾶς δὲν εἶναι παρὰ θετὸν τέκνον—τὸ τέκνον τῆς τροφῆς, εἰς τὰ στήθη τῆς ὁποίας ἀπέθανε τὸ ἴδιον μου βρέφος. Νά ὀνομάσω αὐτόν;» «Ὅχι, ὄχι,» εἶπαν δημοφώνως, «ἄς ἐξακαλουθῶμεν ὅλοι νά ἡμεῖθα ἀδελφοί.»

Η ΕΝ Παρισίους Ἐπιτροπὴ τῆς Ὑγείας ἐξέδωκε τὴν 22αν Ἰουνίου 1841 τοὺς ἐφεξῆς κανόνας περὶ τῆς θεραπείας τῶν ὄσσι δάκνονται ἀπὸ λυσσώδεις σκύλους.

1. Θλίψε πάραυτα μὲ τὰς δύο χεῖρας ὄλον τὸ περίξ τῆς πληγῆς, ὥστε νά κάμῃς τὸ αἷμα νά τρέξῃ ἐλευθέρως, καί νά ἐξαχθῇ ὁ σίαλος.

2. Νίψε τὴν πληγὴν μὲ μίγμα ὕδατος καί τινος ἀλκαλιου, ὡς μὲ ἀλουσίαν, σαπωνάδαν, οὖρον, θάλασσαν, λεμονόζωμον, ἢ καί μὲ καθαρὸν ὕδωρ.

3. Ἐνῷ θλίβεται καί νίπεται ἡ πληγὴ, θέριμαν κομμάτιον σιδήρου εἰς τὸ πῦρ, καί προσάρμοσε αὐτὸ βαθέως εἰς τὴν πληγὴν. Πρόσεχε δὲ νά ἦναι τὸ σίδηρον τόσον μόνον πυρωμένον, ὥστε νά δύναται νά καυτηριάσῃ, ὡς δὲν πρέπει διόλου νά κοκκινίσῃ τὸ σίδηρον εἰς τὸ πῦρ.

Ὁ Πλοίαρχος Ἰ. Ρὸς, ἀρχηγὸς τοῦ εἰς τὰς Νοτίους Θαλάσας πρὸς ἀνακάλυψιν πλοῦ, ἐγράψεν ἐσχάτως πρὸς τὴν Βασιλικὴν Γεωγραφικὴν Ἐταιρείαν τοῦ Λονδίνου, ὅτι δὲν εὐρίσκετο εἰμὴ 12 μοῖρας μακρὰν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ Πόλου, καί ὅτι σχεδὸν εἶχε προσδιώρει τὴν θέσιν τοῦ Νοτίου Μαγνητικοῦ Πόλου.

Τὸ 1703, ἡ τοποθεσία τῆς σημερινῆς Πετροπούλεως, ἦτον ἐρημος, δασώδης βάλτος, ἔχων ὀλίγας μόνον καλύβας ἀλιέων· τῶρα δὲ εἶναι πόλις ἐκ τῶν λαμπροτάτων.

Τὸ 1810 εὐρίσκοντο εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 470 λευκοὶ ἄνδρες ἑκατοντούταις καί ἐπέκεινα, καί 315 λευκαὶ γυναῖκες. Ἐκ τῶν ἐλευθέρων Μαύρων ἦσαν ἑκατοντούταις καί ἐπέκεινα 280 ἄνδρες, καί 361 γυναῖκες· ἐκ δὲ τῶν δούλων Μαύρων 753 ἄνδρες, καί 580 γυναῖκες. Συμποσοῦται δὲ ὁ μὲν πληθυσμὸς τῶν λευκῶν εἰς περίπου δεκατέσσαρα ἑκατομμύρια, ὁ δὲ τῶν Μαύρων εἰς τρία.

Ἐκ τούτων ἐπιτεταί ὅτι πλείοτεροι ἄνδρες γίνονται ἑκατοντούταις καί ἐπέκεινα παρὰ γυναῖκες· φαίνεται δὲ καί ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαύρων, οἵτινες ζῶσιν 100 ἔτη εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, εἶναι ὀκταπλάσιος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν.